

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXII.

V Ljubljani 5. kimovca 1879.

List 36.

Nagovor

preč. gospoda kanonika Petra Urha pri 25letnici na Dobrovi 26. vel. serpana 1879.

Quid retribuam Domino pro omnibus, quae retribuit mihi? Calicem salutaris accipiam et nomen Domini invocabo. Vota mea Domino reddam coram omni populo ejus.

Kaj čem verniti Gospodu za vse, kar mi je dodelil? Kelih zveličanja bom vzel in ime Gospodovo bom klical. Svoje obljube bom Gospodu opravljal vpričo vsega njegovega ljudstva. (Ps. 114, 3. 4. 5.)

Z zlatimi čerkami bo zapisano v zgodovini našega cesarstva, kar se je 25. mal. travna t. l. ne samo v središču našega cesarstva, temuč tudi po družih mestih, terjih in vaséh godilo v spomin 25letnice, ktero stanaš presvitli cesar in presvitla cesarica v spomin svoje poroke obajala tisti dan. Vsi razni narodi našega cesarstva so se tako rekoč poskušali med seboj, kteri bo bolj slovesno obhajal sreberno poroko svojega dobrotljivega vladarja. Napravili so razsvetljave po mestih, terjih, še celó po vaséh. Zažigali so po visocih hribih veličastne krese. Godba je svirala, slišali so se slavo klici, — z eno besedo, vse se je radovalo s cesarsko družino vred.

Kdo pa je v stanu popisati slovesnosti, kakoršne so se godile v glavnem mestu — na Dunaju? Kardinali, nadškofje in škofje, naj slavniši možje vsega plemenitega rodú, ministri in drugi velikaši, poslanci deželnih odborov in mestni zastopniki — sploh gospodov brez števila, v naj lepših in bogatejših oblekah: vsi so se poklanjali presvitlemu cesarju, ter ustmeno in pismeno izrekli svoje naj priserčniše vošila in naznanjali verno vdanost. Kaj pa hočem reči od veličastnega sprevoda, kakoršnega so bili napravili na Dunaju v povzdigo te slovesnosti? Zastopniki vsih stanov, vsakteri rokodelci in umetniki, kupci in prodajalci, lovci in gojzdnarji, visoki obertniki in učenjaki, železničarji in mornarji — vsi ali po novi ali stari šegi prav bogato oblečeni — vsi so bili na konjih, ali v vozovih, ali pa so peš stopali memo cesarske družine ter so slavili in priklanjali se presvitlemu cesarju. In ko so prišli pevci in se jih 1000 vstopilo pred cesarski šotor ter so zapeli cesarsko pesem, bilo je takrat vse ginjeno in sam cesar so s solznimi očmi stopili med pevce ter so se jim zahvalili; zahvalili se mestnemu županu; zahvalili pa se tudi vsakemu po svojem prelepem razglašenem zahvalnem pismu.

Ali cesar se niso samo zahvalili svojim vdanim podložnim, zahvalili so se, in pa najpred Bogu za vse prejete dobrote. Cesar in cesarica, kakor tudi hči Gizela in Rudolf, pristopili so tisti dan k sv. Obhajilu in so se potem podali v cerkev, ktera je bila ravno tisti dan posvečena. In obnašali so se tako lepo v cerkvi, da je to slehernega ginilo, kteri je vidil veliko pobožnost cesarjevo.

Preljubi bratje v Kristusu! Dragi sošolci! Tudi mi smo se danes zbrali tu na Dobrovi — v cerkvi Matere Božje vnebovzete — zbrali se k svojemu tovaršu, častitemu župniku dobrovskemu, da bi obhajali 25letnico svojega mašništva. Zbrali smo se, da bi premišljevali vse prejete dobrote in se Bogu iz serca zahvalili za toliko milost, s katero nas je On do zdaj obdajal. Zbrali smo se pa tudi, da bi tu pred njegovim obličjem vpričo Matere Božje ponovili tiste obljube, ktere smo storili, ko so nas ranjki škof mašnike posvetili. Obseg mojega govora bodo zato besede Davidove: „Kaj čem verniti Gospodu za vse, kar mi je dal? Kelih zveličanja bom vzel in ime Gospodovo bom klical. Svoje obljube bom Gospodu opravljal vpričo vsega njegovega ljudstva.“

Ti pa, sv. Duh! razsvitli naš um in omečaj naše serca, da bo to premišljevanje ne samo meni in mojim bratom, temuč tudi vsim drugim poslušalcem v dušni prid in v zveličanje!

A)

Kaj čem verniti Gospodu za vse, kar mi je dal?

Ko so bili malega Davida, ki je ovce pasel, pripeljali pred Samuela, je veleval Gospod Bog Samuelu: „Vzdigni se, ter ga mazili; zakaj ta je“. (1. Kralj. 16, 11. 12.) Tako je Gospod Bog tudi Tvojo osodo odločil. Ko si z bistrim umom obdarovan s posebno pridnostjo izšolal se doma, peljali so te oče ali mati v mesto, da si tam se podal v vikše šole, ktere si srečno z dobrim vspehom dokončal. Razne pota so bile Tebi odperte, lahko bi bil podal se kam drugam, kjer bi bil morebiti še boljšega kruha najdel kakor ga zdaj imaš. Ali Božja previdnost Te je naklonila, da si zapustil svet, daroval Bogu vse svoje telesne in dušne moči in sklenil postati služabnik Božji. Sprejet v semenišče, pripravil si se za nižje blagoslove in ko si pokleknil pred ranjcega škofa, rekel si: „Dominus pars haereditatis meae, et calicis mei. Tu es, qui restitues haereditatem meam mihi. — Gospod je del mojega deleža in moje kupe. Ti si, ki mi boš povernil moj delež.“ (Ps. 15, 5.) To

je, česar sem se na svetu znebil, mi boš ti povernil v višem pomenu, na viši stopinji. In s tem si naznanil, kaj da Te je naklonilo, svet zapustiti in zanjprej le Bogu služiti. In prav si storil, da si Gospoda sebi izvolil v svoj delež, ker Salomon sam je rekel: „Vse je nečimernost, razun Boga ljubiti in njemu služiti.“ In sv. Avgustin je zaklical: „Moje serce je nemirno, dokler v Bogu miru ne najde.“ Ni bilo treba Tebi po velikih skušnjah še le do tega prepričanja priti, ker Gospod Bog Te je obvaroval zmót; zakaj držal si se zvesto terdnega sklepa: Vse dni Bogu služiti.

Da bi pa to svojo nalogo toliko lažje doveršil, trudil si se in vestno se pripravljaj za težavni duhovski stan. Previden z učenostjo in modrostjo, napolnjen z resnično željo vreden namestnik Kristusov postati, pripravil si se sprejeti zadnje tri blagoslove ter posvečen biti za mašnika. Blagoslovljen, pomaziljen in posvečen od ranjcega škofa postal si duhoven in spolnile so se nad Teboj Davidove besede: „Tu es sacerdos secundum ordinem Melchisedech. — Ti si duhoven po Melchizedekovem redu.“ (Ps. 109. 4.)

In tako zaročen s sveto Cerkvijo obhajal si kot novomašnik svojo prvo mašo ne samo v naj večji veselje in tolažbo svojih takrat morebiti še živih staršev, bratov, sester, znancev in prijateljev, temuč tudi v veselje cele rojstne duhovnije. S koliko častjo in radostjo so Te sprejemali povsod, in zakaj? Vidili so v Tebi:

a) Poslanca Gospodovega. Ker tudi Tebi so veljale besede Jezusove: „Kakor je Oče mene poslal, tako tudi jaz vas pošljam.“ (Janez 20, 21.) Poslan od Jezusa postal si pa tudi

b) Namestnik Kristusov, kar sv. Pavel uči, ko pravi: „Namesto Kristusa smo poslani.“ In ker je bilo delo Kristusovo „iskati, kar je bilo zgubljenega“, postal si tudi

c) dušni pastir, da bi Kristusu pomagal reševati tiste duše, ktere je On odkupil s svojo predrago kervjo. In ker sv. Krizostom duhovne imenuje očete vernih in ker je sv. Pavel pisal Korinčanom: „Po evangeliju sem Vas rodil“ (I. Kor. 4, 15.), zato smem reči, da postal si tudi

d) duhoven oče, s katero besedo Te tudi vrní nagovarjajo. Ali katoliški duhoven je pa tudi

e) pravi apostelj, ter se podá kot pravi misijonar tudi med naj bolj divjaške narode, da bi pridobil njih duše, pa tudi, da bi jih pripravil k časnemu blagru in k pravi omiki. In, preljubi bratje v Kristusu! ravno izmed nas so si trije ta veliki poklic izvolili. Gg. Andolšek in Gros podala sta se v Ameriko, kjer s svojo znano gorečnostjo delata za Božjo čast in dušni blagor, naš g. Heidrih pa je šel k č. oo. Lazaristom, ter je kot iskren misijonar že pridigal pri več domačih misijonih in se trudi zgubljenim pomagati na pravo pot.

Predragi sošolci! Da bomo pa še bolj spoznali dobroto in imenitnost duhovstva, poslušajmo tudi, kaj cerkveni učenci pravijo. Sv. Ignacij mučenik pravi: „Duhovstvo je višina in verhunec vsih darov.“ Zakaj sv. Krizostom govori: „Duhovstvo se sicer opravlja na zemlji, vendar svoje stališče ima v versti in redu nebeških reči.“ Zato pa tudi piše sv. Gregorij veliki: „Duhovni so prvi in naj imenitniši del Kristusovih udov.“

Ako tedaj premišliš, predragi moj! da Ti si pervina — tedaj Bogu naj prijetniši; da Ti si izvoljenec, maziljenec, — Tebe je Bog odločil zmed drugih; da Ti si sol zemlje, da ravno Tebi je po besedah sv. Krizostoma dana oblast, kakoršne Bog ni podelil ne angeljem ne nadangeljem, — če vse to premišliš, mar ne boš spoznal, koliko dobroto, koliko milost si prejel iz Božje roke, ko si bil pomaziljen in posvečen za mašnika, za katoliškega duhovna? — In koliko dobrega si storil v

teh 25 letih! Ako bi bilo meni mogoče, kako rad bi préd-Te postavil vse tiste fantiče, otroke, ktere si pridobil za Boga; otroke, kteri so Te s tolikim veseljem poslušali, ko si jim razlagal keršanski nauk. Ti si se trudil na prižnici, sejal si seme Božje besede. Ti si prival in Bog je dal svoj blagoslov, da je zerno poglalo in stoteren sad obrodilo. Ti si se trudil v spovednici. Kolikim dušam si polajšal njih težko vest, kolikim si bil Ti usmiljen Samarijan, da si jim hude rane izmil in zacelil. Ti si maševal, in pred altarjem si Jezusu priporočal sebi izročene — žive in mrtve. In koliko gnad je rosilo iz nebes doli na vérne, da so se dobri ložej ohranili, grešniki pa se ložej spreobrnili. Dušam v vicaš si polajševal njih terpljenje, mnozim pomagal v nebesa. Glej, kako Te je sv. Duh razsvetljeval, kako Jezus vnemal, nebeški Oče podpéral! Glej, kako je nebeška Kraljica vedno za Te prosila in se Ti tolikokrat za mater skazala! Glej, kako Te je Tvoj angel vedno spremljeval po vsih Tvojih potih in Te varoval nesreč! Pomisli, kolikokrat so razsajale kužne bolezni, kako je morila huda kolera, se razširjevale kože itd.; in vendar Bog je posebno varoval nas na prošnjo svetnikov. Pomisli, 22 nas je bilo skup posvečenih in le trije so umerli do zdaj, in sicer gg. Potočnik, Smolej in Telijan. Bog naj jim dá večni mir in pokoj, in večna luč naj jim sveti. Spominjali smo se jih ravno pred, ko smo zanje opravili mertvašnice in pa maševali. Prišli smo jim na pomoč, ako še kaj potrebujejo. Vendar zanašam se na Božjo milost, da so že pred Božjim obličjem, in da se zdaj med našim opraviлом z nami vred v nebesih veselijo.

In koliko družih dobrot smo prejeli! Kteri duhoven zamore reči, da je v 25 letih toliko odpustkov, toliko ss. lét doživel, kakor ravno mi? Bilo je sv. leto koj tisti advent, ko smo službo nastopili, in zopet smo imeli sv. leto tudi v tem letu. O kolikokrat so bili odperti studenci nebeških zakladov in dana nam je bila naj lepši priložnost, sebi in drugim obilne milosti nakloniti. Doživeli smo pa tudi v tem času zborovanje mnogih škofov v Rimu l. 1854, ko so papež Pij IX. izrekli versko resnico, da je Marija bila brez madeža izvirnega greha spočeta. Doživeli smo pa tudi vesoljni cerkveni zbor l. 1870, ki je naznanil, da papež so kot Kristusov namestnik nezmotljivi, kar sv. vero in npravno življenje zadeva. Pa še ena dobrota! V prihodnjih časih nas bodo blagrovali, da smo živeli ravno takrat, ko so bili za papeža Pij IX. mož, od kterega bo zgodovina pripovedovala, da je doživel Petrove leta; kterega bo zgodovina pa tudi občudovala zastran njegove zgovornosti, ljubezni, pobožnosti, in še posebno zastran njegove stanovitnosti; kterega Bog že zdaj odlikuje, ker se ravno na prošnjo Pijevo mnogi čudeži godijo. Oh kolikokrat so nas njegovi govori spodbujevali, krepčali, vterjevali in z gorečnostjo navdajali; kolikokrat so se njegove roke vzdigovale in nas in verne blagoslovile. O, da bi on, veliki papež, prosil za nas! In zopet kolika sreča, da je za papežem, od kterega se je reklo, da je „križ od križa“, — bil zvoljen Leon XIII, kteremu se daje prislov: „Luč na nebu!“ Zares luč, ker s svojo učenostjo in modrostjo razsvetljuje svet, ter se brez prenehljeja prizadeva pridobiti katoliški Cerkvi mir, ki ga smemo toliko bolj pričakovati, ker vladarji in mogočni tega sveta sami že nekoliko spoznavajo, kam da jih je pripeljalo krivoverstvo in nejeverstvo.

Pa tudi previdnost Božja, da zdaj sedijo na prestolu ljubljanske škofije ravno tisti gospod, kteri so bili nekda naš dobri učenik, naš skerbni vodja in zdaj pa naš prevzvišeni škof — mož posebne učenosti in velike gorečnosti, ter se brez prenehljeja trudijo svoje duhovne in vérne k dobremu nakloniti in jih v tem po-

terditi. Glej, celo zverhano mero dobrót, telesnih in dušnih, ktere nam je Božja milost naklonila. Kaj smo pa za vse to dolžni? Sv. Pavel piše Efežanom: „Dajajte vselej hvalo za vse Bogu Očetu v imenu Gospoda našega Jezusa Kristusa“ (5, 20). In ko je bil David rešen iz smertne nevarnosti, je tako-le rekel: „Hvalil bom Gospoda vsaki čas; njegova hvala bodi vedno v mojih ustih.“ (Ps. 33, 2.) Marija pa je zapela: „Moja duša povečuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu mojem Zveličarju; ker se je ozerl na nizkost svoje dekle. Zakaj velike reči mi je storil on, ki je mogočen in sveto njegovo ime.“ (Ecch. 1, 49.) Marija je enkrat Jezusa od sv. Duha spočela — rodila — ga Bogu darovala in ona je neprehoma toliko Boga hvalila! Ni li Tvoja dolžnost, Bogu ne manjši hvale dajati, ker si v teh 25 letih tolikokrat kruh spremenil v Jezusovo telo, vino v Jezusovo kri; ker si Jezusa tolikrat Bogu daroval, tolikrat se z Jezusom sklenil? Zahvalimo se tedaj danes, ko obhajamo 25letnico, za vse, kar nam je Bog podaril dobrega na telesu ali na duši; zahvalimo se mu iz serca; zahvalimo se mu pa tudi v djanju, da celo naše življenje naj bo vedna zahvala za vse prejete dobröte. Ali s čem se mu hočemo zahvaliti?

(Konec sledi.)

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kršianstva. II.

11. Sv. Roza Limanska.

(Dalje.)

d) Kako zelo je Rozika svoje starše ljubila.

Starši blage Rozike niso bili bogati. Težko jim je bilo tedaj odgojevati in rediti mnogo otrok, ki so jih imeli. Pomanjkanje, ki je ljubim staršem življenje grenilo, je tudi njo bolelo. Otročja ljubezen ji ne dá pokoja; čeravno še tako slabotna, si vendar na vso moč prizadeva s svojim delom staršem pomagati. Večkrat do polnoči dela, da bi ne bilo treba staršem stradati.

Na vertu si obdela nekoliko gredic, jih obseje in obsadi z lepimi cveticami, iz njih nareja krasne šopke, ktere nosi dekla na terg prodajat. Kar se skupi za nje, veselo materi donaša. Neki duhoven jo vprašajo, kaj more pač staršem koristiti s tem cvetličjem, s tako uborno kupčijo. Pa nasmehljá se in pravi: „Korist je v resnici majhna; toda Zveličar zná dobiček pomnožiti.“

Če so mati ali oče kaj zboleli, je vse drugo pustila in noč in dan čula pri postelji, da bi jim mogla precej postreči, karkoli bi pozeleli. Naj več pa jim je ob taki priložnosti pomagala z molitvijo.

Cudovita je bila njena pokorščina do staršev. Brez maternega dovoljenja še piti ni hotela, in če ji mati kterikrat v nejevolji niso dovolili piti, je ubogo dete več dni žejo terpelo.

Vselej je mater pred za dovoljenje poprosila, preden je vzela iz skrinje to, kar je za delo potrebovala. Mati jo nekikrat vprašajo, zakaj neki zmiraj dovoljenja prosi, saj ni skrinja zaklenjena. Roza odgovori: „Delo moje ne donaša veliko, pa bi rada mali dobiček pomnožila z zasluženjem pokorščine.“

Roza se je bila navadila lepe cvetlice vesti (všivati). Da bi se prepričali njene pokorščine, ji enkrat mati zapovedó, jih narobe narediti. Rozika koj uboga, brez pomislika. Ko so bile svilnate cvetlice zgotovljene, nalašč kažejo mati hudo nejevoljo in jamejo kregati Roza: „To so mi pa lepe cvetlice, to! Kaj pa si delala? Zdi se mi, da si spala pri delu?“ Dobro dete prav pohlevno odgovori: „Meni se je tudi zdelo, da tako ne

bode prav, kakor ste mi rekli, pa naredila sem po vaši volji. Če hočete, bom vezenje razderla, in če vam je všeč, bom spet od kraja začela.“

Že préd je bilo povedano, kako zelo se je Rozika zatajevala. Mati so ji morali v tej reči marsikaj prepo-vedati. Rozika je sicer točno ubogala, a znala si je vselej kako drugač hude težave in bolečine napravljati, tako, da se je zgodilo po materni volji in pa tudi po njenih spokornih željah. Tako je n. pr. Rozika devala že več časa v blazino terdo poieno. Mati ji zapovejo, naj v blazino dene volne, da bo na mehkem zglavji počivala. Roza stori, kakor je bilo ukazano, a med volno si dene čepinj od ubitega verča. Tudi to zapazijo mati čez kaj časa in Rozika je hudo kregana, celo zmerjana; zdaj ji zapovejo naj si dene samo volne v blazino. Roza tiho in mirno poterpi zaničevanje, napolni blazino samo z volno, toda tako zelo natlači, da je bila terda kot les. Tudi to spet zapazijo mati. Toda zdaj je ne kregajo več, marveč z nekim stermentjem ji pravijo: „Že vidim, ljubo dete, ti si ubogalo in še preveč si ubogalo, ter si s svojo pokorščino volno spremenilo v kamen. Pač vem, Rozika, zakaj si to storila. Zoper moje povelje nisi hotela ravnati, zraven pa si hotela vendar le kaj terpeti. Zdaj delaj, kar hočeš.“

Naj lepše pa je pokazala Rozika spoštovanje in ljubezen do staršev z veliko poterpežljivostjo, ktero je imela za njihove slabosti in napake.

Njena stara mati Izabela, po kateri je Roza kerstno ime dobila, nikakor ni mogla pozabiti in preterpeti, da je bilo otroku kerstno ime odvzeto in z družim nadomesteno. Zato ni hotela Rozike nikdar drugač imenovati, kakor „Izabelo“. Če je tedaj deklica ubogala na to ime, kaznovali so jo mati; če je pa poslušna bila imenu „Roza“, tepena je bila od stare matere. Pa vse to je molče prestala, kakor tudi vse zaničevanje in kaznovanje, ki jo je zadelo vsled njene pobožnosti in spokornosti.

Enako krotko in poterpežljivo je prenašala vse, kar so ji žalega storili bratje in sestre in drugi domačini. Se vé, da jo je v serce bolelo, pa misel, koliko je Zveličar za njo preterpel, ji je dajala moč in serčnost za tako nebeško poterpežljivost in ljubezen.

e) Kako molitvena in pobožna je bila Rozika.

Ljubezen do Boga kaže dobro dete nekako tako, kakor ljubezen do staršev. Otrok, kateri v resnici ljubi svoje starše, ni nikjer tako rad, kakor pri njih. Drugi otroci ga vabijo k raznim igračam, po ulicah in cestah ga mnogokaj zanima; a raji se igra in zgovarja v tihi sobici pri svoji ljubi mami in opravlja poleg nje svoja otročja dela, za ktera je že zmožen.

Tako se je obnašala tudi ljubeznjiva Rozika do Boga. Ni ga imela pravega veselja nikjer, kakor le pri Bogu. Večkrat so prišli k njej otroci bližnjih sosedov. Prinesli so seboj raznih igrač in so jo silili, naj se igra z njimi. A Roza se ni dala pregovoriti, marveč umaknila se je v kak skrit kotec, kjer se je mogla prav iz globočine svojega otročjega serca pogovarjati z nebeškim Očetom. Tako jo nađe nekda njen brat. Vpraša jo, zakaj se noče z družimi otroci igrati in zakaj je raji v tako zaprašenem kraju? A ona mu odgovori, kakor ji je bilo ravno pri sercu: „Le pusti me samo; kajti ni gotovo, če imate vi pri svojih igrah ljubega Boga med seboj.“

S časom se je molitve tako privadila, da je tudi med delom in pri raznih opravilih vedno imela Boga pred očmi in se je v svojem sercu vedno z Njim pogovarjala. Roza je bila, kakor solnčnica, ki s svojim velikim rumeno-cvetečim očesom vedno proti solncu gleda

in se v enomer za njim ozira od jutranjega vzhoda do zvečernega zahoda. Če je predla, šivala ali vezla; če je brala, jedla ali z družimi se pogovarjala; če je bila doma ali iz doma; če je šla po ulicah ali pa je v cerkvi klečala: vedno je mislila na Boga, njena deviška duša je bila vedno proti nebu obrnjena. Pa čeravno je toliko na Boga mislila, je vendar vsa dela prav točno in natančno opravljala.

Da bi je pri molitvi in v njenih nadzemeljskih mislih nobena stvar ne motila, bila je naj rajš sama. Na vertu pri zidu za velikim brinjem si je poiskala samotni prostorček, tam si je naredila malo kočico, kakor samotarski šotorček. Brata Ferdinanda je naprosila, da ji je pomagal. Ob zidu je napravila oltarček in je nanj postavila križ, ki ga je bila iz debelega papirja izrezala. Ta križ je bil še večji, kakor ona sama. Tje je naneala svetih podob, kolikor jih je mogla dobiti in veliko cvetic z verta.

V to kolibico, rekel bi — kapelico — je Roza prav gostokrat zahajala. Pri solnčnem vzhodu je že klečala pred okinčanim oltarčkom; tam je večkrat celi dan ostala, tam delala in molila. Ako jo je kdo iskal, reklo se mu je: „Ako hočete Rozo najti, pojdite le na vert.“

Neki večer je prav dolgo na vertu ostala in molila. Že je bilo tema. Kakor njena mati, se je tudi ona strahov zelo bala. Mati hočejo iti po njo, pa si sami prav ne upajo po temnem vertu. Morajo jih še oče spremiti. Ko Roza zagleda starše, jim teče naproti in gre z njimi vesela v hišo. Po poti ji pride na misel: „Glej! mati gredo po vertu in se nič ne bojijo, zato ker gredo oče z njimi. In jaz naj bi se bala temne noči, ker imam Gospoda Boga ne le poleg sebe, temveč v svojem srcu?“ Od tiste ure je zgubila ves strah in vso plašljivost.

Še ljubša, kakor ona celica za zidom na vertu, ji je bila ona celica, v kateri Jezus Kristus noč in dan prebiva — sv. tabernakelj v cerkvi. Prav velikokrat je šla tje Zveličarja obiskat. Enkrat za vselej si je v cerkvi zvolila svoj gotov prostorček, in je zmiraj le tje hodila in le tam molila. Bilo je ravno velikemu oltarju nasproti. Če je bilo v kaki cerkvi presv. Rešnje Telo izpostavljeno, je šla tje svojo pobožnost opraviti.

Po sv. obhajilu je imela blaga deklica veliko hrepenenje. Na njeno prošnjo in zaradi njene nedolžnosti in svetosti so ji spovednik dovolili po dvakrat na teden sv. obhajilo. Prav z veliko skerbjo se je vselej pripravljala in je vselej pred sv. spoved opravila. Zato jo je tudi Gospod poplačal z nenavadnimi milostmi. Nek gospod jo enkrat vpraša, kako ji je potlej, ko presveto Rešnje Telo zavžije. Rozika odgovori, da ji je tako, kakor bi solnce vzhajalo v njenem srcu. Kajti, kakor solnce na nebu razveseljuje vso naravo s svojim bliščem in svojo gorkoto, daja rastlinam rast in cvetje, zori sadje, lepša hribe in doline, budi ptičkom veselje, da pojejo ter vse razsvetljuje z zlatimi žarki: ravno tako dobrodejna je Kristusova pričujočnost v njenem srcu. Veselja, ki ga je čutila po svetem obhajilu, nikakor ni mogla popisati.

Še en prostorček imamo omeniti, ki se je Roziki enako zelo prikupil. V dominikanski cerkvi v Limi je bila čudodelna podoba Matere Božje. Kapelico, kjer je bila ta podoba, imenovali so kapelo sv. rožnega venca. Ker je Rozika tolikanj ljubila Jezusa, je tudi priserčno častila Njegovo ljubljeno Mater Marijo. Zato je bila razun velikega altarja in celice na vertu ta kapelica njen naj ljubši kraj. Kolikokrat je bila v kaki potrebi, je pritekla in jo je potožila Mariji z detinsko zaupljivimi besedami; govorila je z Marijo, kakor se otrok pogovarja s svojo telesno materjo.

Svetujem vam, večkrat se priporočite sv. Roki za pravo gorečnost in pobožnost v molitvi!
(Konec prih.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Čč. gg. 25letnikom.) Radostno naznanjam svojim dragim in preljubim sošolcem, da prosil sem po p. n. kardinalu Ninu za našo 25letnico tudi sv. Očeta za blagoslov in sicer tako-le:

Eminentissimo Cardinali Nina — Romam.

Presbyteri de anno 1854 vigesima sexta Augusti h. a. in Dobrova, prope Labacum, ad anniversarium 25. celebrandum congregandi, Ss. Patri Leoni XIII filialem pietatem, inconcussam obedientiam, intimum amorem, ac singularem gratulationem ob praeclaram Encyclicam thomisticam devotissime annunciant, humillimeque petunt apostolicam Benedictionem. *)

Labaci in Carniolia, die 21. Augusti 1879.

Bil je pa telegram ravno takrat prišel v Rim, ko se je p. n. kardinal Nina iz Rima bil podal v Kastel-Gandolfo. Zato je odgovor zakasnil se in dobil sem ga še le 29. avgusta zvečer. Glasil se tako-le:

R. D. Petro Urb, Cathedralis Ecclesiae Canonico.

Summus pontifex gratias ex animo agens presbyteris in tuo telegrammate memoratis. Apostolicam benedictionem ipsis peramanter impertit. **)

L. Card. Nina.

Tako so se vse naše želje spolnile in hvalešni hodočemo biti za tolike dobrote Bogu in ljudem.

Peter Urh, kanonik.

Iz Rima, 1. kim. (Dva jezuitska godova.) Zvečer Sv. Ignacija dan, 31. mal. serp. v večer, me je tje vabila glavna jezuitska cerkev „al Gesù“. Bile so tu vsaj dve uri dolge vespere (večernice), ki se v Rimu sploh vse pri orgljah po posvetnih pevcih odpevajo, ter duhovščina pri altarji molči. Slovesnost je vodil neki škof. Okinčava cerkve pa — to je bilo kaj edinega. Krog Ignacijeve kapele, ki je na evangelijski strani prava, razobesili so nalašč za današnjo svečanost krog 50 lustrov s prižganimi svečami, ter je tu pri svetnikovem altarji v vsem gorelo brez dvombe blizo 600 sveč. Več dni pred takim praznikom se po posebnih družbah tu v Rimu cerkve odevljejo v svatovsko obleko; s preprogami se ogrinjajo stebri in zidovje in memo gredočega — ko bi tudi ne vedel za god — opominjajo tega cerkvena vrata, okinčana z belimi, rudečimi in slatimi ogrinjali.

13. vel. serp. — Druga velika jezuitska cerkev v Rimu se imenuje „S. Ignazio“, to je, cerkev sv. Ignacija. Tu je unstran onemu premilemu svetišču — sv. Alojzija grob in altar menim — grob in altar zveličanega Ivana Berhmans-a. Dva mladeniča — Alojzij in Berhmans — ki naj bi njuni imeni vsakozni odmevali iz mladih ust; posebno se tu spominjam slovenske šolske mladine. 13. vel. serp. je pa dan, ko se obhaja spomin blaženega Berhmansa. Danes se je k podobni svečanosti, kot je 31. mal. serp. bila „al Gesù“, zbralo tu pri sv. Ignaciji

*) To se pravi, da na Dobrovi zbrani jubilarji naznanjajo sv. Očetu sinovsko vdanost, nepretresljivo pokoršino, priserčno ljubezen, pa posebno vošilo zaradi nove enciklike, in da prosijo apostoljakega blagoslova.

**) Sv. Oče se 25letnikom najpriserčniše zahvaljuje in jih s posebno ljubeznijo blagoslovlja.

pač nad 1000 ljudi, in tako po zunanem sodimo, in naj boljših krogov. Lah je tudi v cerkvi časih bolj živahen; a reči se mora, da je bilo njihovo vedenje danes tako spodbudno, kot se je sv. Ignacija cerkev lepo in prav po svatovsko oblekla svojemu mlademu nebeškemu ženinu blaženemu Ivanu Berhmans-u v čast.

Pesnice sv. Detinstva.

IV.

Oj otročiči vi!
V keršenih občini,
Serčica vbožcem odprite!
Tam so v neverški deželi,
Jezuška za-nje prosite,
K njemu da skor bi dospeli;
Serčice vaše naj vsmili
Solznih se bratecev v sili.

Greha vas kerst opral,
In vam je milost dal,
Lepo luč vere vam svéti,
Z Ješkom vas soznanuje,
Njega clo smete prejeti, —
V serčicah vaših stanuje;
Srečni ste tukaj, — po smerti
Délež vaš v rajskem je verti.

Al med neverniki
V satanov sužnjosti
Trume otrók zapuštenih —
Ježčeka še ne poznajo,
Ah! za nebesa zgubljenih,
Madež na sebi imajo; —
Milo se v božce osrite,
K Ježčeku jih pripeljite!

Blagor otroci vam!
Staršev vas greje plam
Gorke dobrotne ljubezni;
Kaj je glad, reva, ne znáte;
V vsaki potrebi, boleznih,
Ata in mamó imate;
Za vas v ljubezni skerbíta,
Vsako solzico sušíta.

Al neznabogčiki,
Ranjeni revčiki
Zunaj ležé zapušeni,
Mertvi al pojemajoči;
Mati se za-nje ne zméni,
Oče jim noče pomoči;
Mnogo teh vbožcev pa s silo
V sužnjost podajo nemilo!

O mladost miljena!
Bodi usmiljena,
Skušaj sirote otežiti,
Sužnjim verige razdijati;
Ti jih zamoreš rešiti, —
Mašnikov dar jim poslati,
Da jih učijo resnice,
Da jim otmejo dušice.

Šli so že čez morje,
Jezuškovi možje,
Bodo vangelj osnan'vali,
In njih priserčne so želje,

Da bi vse v kerstu oprali,
Dali jim večno veselje:
O pomagajte, da vspešno
Blagih móž delo bo rešno.

S serčicem radostnim
Dajte kak soldek jim,
Oj otročiči keršanski!
Vaši pa dareki mali
Bodo mladini paganski
K Jusušku pot pokazali;
Še tako majhno darilo
On vam bo plačal obilo! —

Radoslav.

Vsi svetniki.

(Prosto poslov. po: „Ihr Freunde Gottes allzugleich.“ „Cantate“, stran 73.)

Prijatli Božji ljubljani,
Na vekomaj osrečeni,
Pred svetim tronom Jagnjeta
Prosíte bratom smiljenja!
V dolini solzni pros'no vas,
Prosíte tam Boga za nas,
Da pridemo vsi v rajski kras.*)

Najpred, Marija, prosi Ti,
Kraljica, Mati milosti;
Vé čiste trume angeljske,
Ki nas goreče ljubite;

Očaki stari, ki zarod
Je blagoslovil vaš — Gospod;
Preroki, ki Mesija ste
Pred rojstvom v duhu vid'li že;

Aposteljnov vsih množica,
Izvoljena ti luč svetá;
Mučenci s slavo venčani;
In sveti vsi spokorniki!

Device čiste, ki serčno
Zmagale svet, pekel, mesó;
Žené, ki b'le svetosti vzor;
Vsih svetih neštevilni zbor:

Prosíte Troj-Edinega,
Naj svoji Cerkvi mir podá,
Naj Kristusova draga Kri
Odverne vse britkostne dni!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Mladolaško. Italijani se vedno bolj streznujejo. Njih očetje nekdaj so bili prišli do spoznanja, da le katoličanstvo ljudi osrečuje, in sprejeli so ga; njih sinovi, belega kruha siti, so se jeli v svinjak in k otrokom povračati, — pa že čez malo lét zopet bolji med njimi spregledujejo, da so jih lažnjivi prostomišljaki oslepali, ne le za nebesa, ampak tudi že zemljo ogoljufali; zato so se jeli tudi že celo po večih mestih k treznosti in pameti povračati. V naj poslednjišem času je namreč zopet voljenih več konservativnih mestnih odborov

*) Te tri zadnje verstice se pri vsakem odstavku ponavljajo.

po Italijanskem. Framasonski in lažiliberalni listi se sarad tega prav kielo vdejo in si glavo belijo, češ, kje je temu vzrok? „Osservatore romano“ pa jim to uganko prav lepo pojasnuje. To zmagovanje, pravi, je čisto naravno. Italijansko ljudstvo se je dan na dan bolj prepričevalo, da „liberalno“ gospodarstvo mora svet prej ko prej v brezno stermoglaviti. Ljudstvo je vidilo, kam se je pogreznila šola, kaj se dela s njegovo naj večji svetinjo, s vero; s grozo je opazovalo, da vsled tega se nenavadno množijo hudodelstva, ktere so v prvi četrtini tega leta dorastle do 85.000! Primérjalo je dalje, kako mu je bilo nekda pod duhovsko vlado, in kako pa mu je zdaj pod liberalno, in pričalo se je, da je takrat bilo življenje vse drugač mirno, da so davki bili manjši, o silovitem istirjevanji ni bilo še govorenja... Sedaj je s vsem vse drugač. „Liberalni“ ljudje nikoli dosti denara ne nagrahijo sami za sebe; kadar pa so ljudstvo dobro ogulili, so začeli grabiti premoženje ene pa ene pobožne zaloge (cerkveno, samostansko, ubožno imetje itd. itd.), s čimur so se do zdaj prikrivale mnoge potrebšine laškega ljudstva. „Liberalci“ so tedaj pričeli žeti naravni sad svoje sêve. Naj hvalijo dobrega Boga, da jim sad ni še veliko grenkejši! — Tako „Osservatore“, kteri bi bil pa lahko pristavil, da ta „veliko grenkejši sad“ se jim še godi in okušali ga bodo tako gotovo, kakor gotovo so si ga sadili.

Francosko. Po pismu superijora pariškega semeniša za vnanje misijone so leta 1878 misijonarji 60.000 odrašenih ajdov in 260.000 ajdovskih otrok v smertni nevarnosti kerstili. Ako pristavimo še 37.000 odrašenih, kateri so bili leta 1877 privzeti v naročje sv. Cerkve, imamo prirastek blizu 100.000 kristjanov (odrašenih) v dveh letih. V dvestoletnem obstanku tega semeniša njegovi letniki niso še nikoli imeli tako veselih nasledkov.

Nizozemsko. Kakor drugod, tako je tudi na Nizozemskem pokazal novi liberalizem, da prav dobro zná narode v nesrečo pahati, ako se mu dá oblast; ne zná pa jih iz nadloge vzdigovati. Zato pa tudi ta suženj greha in krivice ne more dolgo gospodovati. Mala večina je bila to deželo hudovoljnim prekucuhom v roke dala; nedavno pa jim je kralj vzel oblast, jo je izročil konservativcem in zmérnim liberalcem, ter kaže, da utegne ondoto ljudstvo priti do kake pravice, do kake svobode. Novoliberalci sploh so nekaj sami judje in framasoni, nekaj pa judom v rokah. In kako se godi kmetu? Vse se tako vravnava, da le judom in bogatim denar v mavbo suje; kmet in nižji rokodelci si ne morejo pomagati. Če je slaba letina, je kmet revež samo po sebi; če pridela vina in pšenice zadostno, je pa cena pod nič in si spet ne more pomagati. Vse do pike psevdoliberalci preštevajo in vedno in povsod gledajo, kje bi mogli narod še kaj pritisniti in ožuliti; vedno bi zidali palače in razne liberalne naprave, pa dolgove delali, da naj jih drugi plačujejo. K sreči vendar ljudje začenjajo spoznavati take smertne tiče.

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvala.

Št. 1. Iz roke nam znanega čast. g. duhovna nam je 3. t. m. došla naslednja zahvala:

„V vasi Orehovci, v fari št. Jernejaki, je bil klican duhoven k bolnici, da bi jo previdel s ss. sakramenti za umirajoče. Dušni pastir se nemudoma odpravi na pot s sveto popotnico; a ko dospê k omenjenini bolni, najde revico že v nezavednosti, v katerem stanu, se vé, da ni mogla prejeti sv. popotnice. Hôi, pobožna duša,

prosi Našo ljubo Gospó, naj bi pri svojem Sinu njeni materi izprosili milost, da bi mogla pred odhodom v večnost prejeti sv. Rešnje Telo; in glejte, zavednost se bolni poverne, tako, da je prihodnji dan v lepem redu opravila spoved in prejela sv. popotnico; precej tisti dan popoldne je pa svojo dušo izdihnila. Naj torej to milost Naše ljube Gospé zvedó bralci „Zgod. Danice“, da bi se v enacih stiskah in težavah s vsem zaupanjem k nji zatekali.

Št. 2. Najpriserčnejšo zahvalo presv. Sercu Jezusovemu in N. lj. Gospej za čudovito varstvo v veliki nevarnosti zaznanja prednica nekega dekliškega vstava. Iz Štajarskega, 1. kim. 1879. Ž.

Prošnje.

Bolan študent se prav priserčno priporoča vsem bratovskim udom v molitev, da bi se na močno posredovanje N. lj. G. presv. Serca gotovo ozdravil, če je Bogu na čast in njemu v zveličanje. Marija, skazi se mu milo Mater in „Zdravje bolnikov“ pri njegovih in drugih ponižnih prošnjah! — Srečno doveršenje nekega težavnega opravila. — Več razuzdanih dečkov je prav živo priporočenih; Marija, usmili se jih, ki rastejo kakor plevél, ternje in osat! — Žena se živo priporoča v bratovske molitve za priprošnjo Marijnega presv. Serca in sv. Jožefa v zadevi, kjer zamore sam Bog pomagati. Uslišanje in zahvala se nazn. — Bolna je živo priporočena v molitev, da bi se ozdravila, če je Božja volja, ali saj za srečno zadnjo uro. — Bolehna oseba se enako priporoča za dušno in telesno zdravje. — Sedmoleten deček ki ga strašno muči že 8 mesecev terganje v nogah po kostéh, da se silno vije in preječi noč in dan v bolečinah, se od prijatla z zaupanjem priporoča preljudi Gospej presv. Serca za pomoč. Opravlja se devetdnevnic in goreče se priporoča vsem bratom in sestram v molitev, da bi mu Bog podelil zaželeno zdravje. Zahv. se naznani. — Silo terdovraten mož je priporočen v tako živo molitev, da bo pretresen ter se spreoberne. — Učenka R. K. boleha na očéh; zdravnik pravi, da se ji dela črna mrena. V tej zadregi se obrača k N. lj. G., in prosi bratovske molitve za zdravje, ako je Božja volja. Uslišanje hoče naznaniti. — Nekdo v veliki nesreči, da bi mu bilo po kaki poti pomagano. — Štiri-letna od božjasti silo hudo zdelovana deklica za pomoč.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec kimovec 1879.

I. Glavni namen: Zmaga katoliške vere nad posvetnjaštvom.

II. Posebni nameni:

8. kimovca. Mali Šmarioj ali rojstvo M. D. Prip.: Novorojenci za sv. kerst in ohranjenje milosti Božje. — Pravo češenje Marije Device. — Spreobrnjenje preklinjavcev — molitev zanje, veliko jih je ob breznu pogubljenja!

9. Sv. Gorgonij, hišnik trinoga Dioklecijana, mučenec. Priporoč.: Služabništvo pri brezverski gospôdi za ohranjenje vere in čednosti. Boljšanje vojaštva. Rešenje zaverženih in v grešne znanja zapletenih — molite zanje, ki so v zadregah satanovih, da bi se izmotali iz njih!

10. Sv. Nikolaj Tolentinski, † l. 1309. Priporoč.: Terpeča Cerkev na Laškem in Švicarskem. Poklic mladencev v duhovski stan. Spreobrnjenje pijancev in ponočnjakov, pod kterimi že peklenški ogenj gorí!

11. Sv. Teodora. Priporoč.: Deklice za ohranjenje poštenja in milosti Božje. Cerkev v Siciliji in na otocih. Umirajoči.

12. Sv. Macedonij, mučenec pod Julijanom odpadnikom (v 4. stoletji). Priporoč.: Odpadniki, skrivni in očitni. Obupljivi in omahljivi. Mladenci za obvarovanje kužljivih družin.

13. Sv. Mavrilij, učenec sv. Martina Turonskega, velik čudodelnik, † l. 437. Priporoč.: Zatrenje pohujšljivih spisov in podob, zlasti po nekterih Judeževih bukvarnah. Šolska mladina. Vse duše v vicah.

14. Petnajsta nedelja po Bink. Evang.: Jezus obudi Naimskega mladenčca. Ime Marije Device. Popolnoma odpustki. Priporoč.: Veliki grešniki, zlasti v smertni nevarnosti. Več umerlih. Ponižanje sovražnikov svete Cerkve.

Za umirajoče nekaj.

(Za dobre otročiče in za odraslene.)

Neki učenjak je preštel, da vsako vsako sekundo en človek umerje, to je, 86.400 ljudi vsak dan. Nezmerno število gre tedaj neprenehoma kakor v nepretergani procesiji iz tega sveta na drugi svet — v večnost! Menda vsak izmed vas je že vidil koga umirati. Kolika britkost je takrat za umirajočega samega, kolika za njegove domače, ki jokajoči obdajajo njegovo smertno posteljo! Ali morete hladnokervni ostati pri tem morju žalosti, v katero se dan na dan tisoče src pogrezuje? — Verjamem, da mnogim izmed vas se priserčno uamiljenje budi pri taci dogodbah in radi bi pomagali, pa ne veste kako? Pomagate jim lahko po več potih, med drugim tudi, ako umirajoče vsak dan v molitvi priporočujete Božji milosti. Molite na primer vsaki dan to-le prelepo ginljivo molitvico, ki je z odpustki obdarovana:

„O predobrotljivi Jezus, ki duše tako priserčno ljubiš, prosim Te zavoljo smernih britkost Tvojega presvetega Serca in zavoljo britkost Tvoje svete Matere: očisti v Svoji predragi Kervi vse grešnike vesoljnega svetá, kateri se zdaj v smernih težavah znajdejo in bodo še danes umerli. Serc Jezusovo, ki si smertne britkosti preterpelo, usmili se umirajočih! Amen.“

Otroci, naučite se to molitvico na pamet, ali si jo pa prepisite na kak listek in jo molite vsaki dan prav goreče in pobožno! S tem boste umirajočim veliko milost pridobili. Za vas bodejo kdaj tudi drugi molili, ko boste sami umirali. Spominjali se boste s to molitvico vsaki dan na smert in večnost. Kaj pa je bolj koristnega za človeka, kot ta spomin — po besedah sv. pisma: „Spomni se, človek, poslednjih reči in vekomaj ne boš grešil!“

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. (Čč. oo. lazaristi. Kapela blagoslovljena.) V začetku tega mesca sta se iz Celja v Ljubljano preselila dva duhovna iz reda sv. Vincencija P., čč. gg. Jožef Premož in Vinko Geršak, s dvema bratoma, in bodo stanovali v novem samostanu zraven nove sirotišnice (nekdanje Lihtenturnove hiše) na Poljanah; v ta namen so jim milg. škof dr. Janez Krizostom 5. t. m. blagoslovili ondoto kapelo. Oskrbovali bodo čast. gospodje zraven duhovskega pastirstva usmiljenih sester tudi hiralnico in dekliško sirotišnico. — Bog daj obilnega blagoslova!

Poslavljenje. Prečastiti gosp. Juri Križaj, dekan v Kamniku, konzist. svetovalec itd. itd., posebno zaslužni in občno-spoštovani gospod, je postal častni kamer-nik Njih Svetosti Leona XIII s pravico vijoličaste obleke itd. — Slava!

V Alojzijeve je sprejetih 10 gimnazijalcev iz 3., 4. in 5. šole.

V hiralnici sv. Jožefa v Ljubljani je umerl č. gosp. Juri Kraševic, fajmošter v pokoju in slatomašnik, roj. v Blokah 23. sušca 1794, posvečen 1821. R. I. P.

Šolski začetek za gimnazijo, realko, pripravnice in začetnice je 16. t. m.; vpisovanje torej od 13.—15. t. m. — Vse kliče v prid gimnazije v Kranji, da naj se ne odpravlja, ki je vse drugač potrebna, kakor pa marsiktere novošegne šole.

Na Dobrovi so odpustki šmarnih maš v Rimu pridržani do prve nedelje po malem Šmaruži.

Na Javoru je umerl č. g. Jan. Juvanec, ondoto administrator. R. I. P.

V Havičah bode prihodnji ponedeljek, mali Šmarinj, silo lepa in veličanska slovesnost: kronana bode podoba Naše ljube Gospé presv. Serca z Božjim Sinom, njenim nebeškim Detetom vred. Kroni je izdelal gosp. Val. Zadnikar iz samega srebra, ki so ga zložile dekleta, in ki ste ozališani s 240 biserji, ter stanete 140 gold. Ravno toliko stane novi srebrni kelih, nova moštranica od ravno tega mojstra pa 240 gl., in k temu še 12 svečnikov po 18 gl. Delo je kaj lepo in okusno. Kronanje bodo opravljali milgap. stolni prošt Jož. Zupan, ki bodo tudi pridigali; veliko sv. maše bodo imeli milgap. prošt Ant. Jarc. — Lepe in častitljive so take slovesnosti; Bog daj, Marija izprosi, da bi samo taki verniki se k njim zbirali, ki Boga molijo in Marijo časte.

V Idriji je umerl č. gosp. Fr. Troha, dekan v pokoju. R. I. P.

V Paznu je 31. vel. serp. umerl P. Pij Kopitar, iz reda sv. Franciška. R. I. P.

V Loškem potoku se snidejo 10. t. m. sošolci r. g. Valentina Jereba, da mu postavijo spominek in opravijo po njem officium defunctorum (mertvašnice). Spominek stane okoli 60 gl. Med drugimi so darovali zanj: Sestra ranjkega 5 gld.; č. g. župnik Ključevšek 2 gld.; č. g. Bizjan 1 gold.; č. g. Šlakar 2 gold.

Mil. g. knezo-škof Lavantinski so v tem letu 11.242 birmancem zakrament sv. birmе podelili.

Poterdilo. Od pn. Monsgr. L. Jeran-a v Ljubljani je po nabiranji „Zgod. Danice“ oddano v Severinski pisarnici: Za srednje afrikanški misijon 82 gl.; — za stradajoče v srednji Afriki 7 gl.; — za Leopold. bratovščino (Ameriko) 24 gl.; — za amerikanške misijone 10 gl.; — za Bonifacijev družbo 1 gl.; — za bratovščino čist. spočetja (za misijone jutrovske) 2 gl. 25 kr.; — za stradajoče v Kini 9 gl. 10 kr.; — za misijone v Kini 1 gl. 70 kr.

Na Dunaju 21. vel. serpana 1879.

Za družbinega blagajnika:

Ig. Schön l. r.

Opomba. Ti darovi so bili poslani že 27. mal. serp. (jul.) našemu rojaku preč. g. dr. K., kateri pa je bil v toplicah, od koder se je v kratkem vernil na Dunaj.

Vred.

Poslednje novice. Laške vojne, ki so imele odmenjene velike vaje v spodnji Italiji, so se neprevidoma jele zbirati ob morakih obrežjih gornje Italije. Po drugi strani se govori, da Avstria hoče gotovo v kratkem sesti Novi bazar; — in zopet, da Sarajevo že spet gori, in sicer blizo avstrijskega konzulata. Pritiskanje laške nenasitosti proti Adriji ob takem času — ali je to iz prijaznosti do soseda? Laški rogovileži po vsi sili hočejo sebi prigrabiti južni Tirol, Terst in Istro od Avstrije, — Nico in Korziko od Francije, — Malto od Anglije! Če si vse te vlade na glavo nakopujejo, kdo jim bo še prijatelj? Turčin?

Moč presvetega Jezusovega imena.

(Pristavek k spisu: „Moj Jezus, usmiljenje!“)

Poseben zgled, kako da se obljuba Kristusova spopne: „Karkoli boste Očeta v mojem imenu prosili, vam bo dal“, in pa besede apostelnove: „Vsak, kateri bo klical Gospodovo ime, bo rešen“ — nam pripoveduje učeni tolmač sv. pisma Benedikt Fernandec, ki je vsaj konca te dogodbe sam pričal bil.

Mahomedan namreč, ki je po keršanskih sužnjih veliko tolažljivega slišal o Jezusovi veri, in je po milosti Gospodovi nepremagljivo hrepenenje v sebi čutil do spreobrnjenja h keršanski veri, pobegne sredi iz Berberije, da bi v kakem portugalskem mestu svoj namen dosegel. Ali pot njegova je bila dolga in kaj nevarna. Visoko na nebu je solnce žarelo in po neizmerni pušavi, polni pekočega peska, po katerem je moral begun popotovati, ni bilo kar nič vode zaslediti, in ko je že dolgo naj hujšo žejo terpel, pade naposled na razbeljen peščen kup, da bi ondi smert dočakal. Tedaj se kar spomni, da je od keršanskih sužnjev večkrat slišal, da klicanje imena Jezusovega tudi v naj hujši sili pomaga. Poskusi torej to ime, kakor že mogoče, zaupljivo izgovoriti; in komaj to stori, že čuti (kakor je pozneje sam večkrat pripovedoval in s prisego zaterdil) jezik in gerlo ohlajeno, pekoča suhota je sginila in moči so se mu zopet povernile, da je z novim pogumom dalje popotval. Ni sicer dolgo terpelo, in tista pekoča žeja, tista trudnost, tisto nevarno pešanje se povrača. Pa sej mu je znano zdravilo; zopet pokliče ime Jezusovo, in zopet mu je bilo pomagano, dokler ne pride do portugalskega sela, in od ondod se podá v Lisabon, kjer tudi sveti kerst prejme.

Ta prigodba nas pač kaj močno spominja na neizrečeno vročino in duhovno žejo ubogih duš v vicah, ki se s milim očesom ozirajo po hladilnem studencu milosti božje, ki njim po priprošnjah vernih na zemlji tudi iz pobožnih zdihljejev „Moj Jezus, usmiljenje!“ dohaja. Radi torej pogostoma dušam v vicah v prid ta pobožni zdihljej izrekujmo, kličimo presveto ime Jezusovo in ves odtod izvirajoč zadostivni sad in vse za izrekovanje presvetega Jezusovega imena in omenjenih zdihljejev podeljene odpustke za njo darujmo, da tim poprej pridejo v tako zaželeni kraj hladu, luči in miru. Zakaj kakor se je omenjeni popotnik vselej, kolikorkrat je presveto ime Jezus izgovoril, ohlajenega, poživiljenega čutil in tako samogel dolgo pa težavno popotovanje nadaljevati ter poslednjič srečno na svoj namenjeni kraj priti; enako zamoremo tudi mi vernim dušam v vicah s vsakim pobožnim zdihljejem in izrekovanjem presvetega Jezusovega imena vselej njih terpljenje zlažjati, njih popotvanje v nebesa skrajšati in tim poprej jih iz vic rešiti. Storimo njim to radi in pogostoma, ker nas to malo truda stane; terpečim dušam pa je veliko pomagano in nam pa je v zasluženje prišteto po besedah Kristusovih: „Karkoli ste komu izmed naj manjših storili, ste meni storili.“

Koliko koristi bogoljubno klicanje presv. imena Jezusovega, glej izglede in izreke cerkvenih učencov in očetov v bukvah: „Zgledne in molitvene bukve“, spisal Balt. Bartol, str. 387—394, kakor tudi na str. 392—3. Kar pa tiče presladko ime B. M. D., gl. str. 592—4 ravno teh bukev.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: V Lučine je šel za administr. č. g. Ant. Dolinar, prefekt v Alojzijevišu. — Č. g. Ant.

Koblar, sem. dub., je postal škofijski kaplan. — Spodnji Log je dobil č. g. Ign. Ključevšek.

V Lavantinski škofiji: Provizorji so postali č. g.: Anton Zlatenšek v Tinjah; Juri Žmavec v Svičinji, in Simon Gaberc na Ponikvi. — Prestavljeni so č. g. kaplani: Jožef Valenčak za I. v Terbovlje; Jožef Mlaško za II. v Terbovlje; Janez Čagran v Središče; Andrej Vodusek k sv. Barbari v Haložih, in Martin Jurkovič k sv. Martinu pod Vurmbergom. — Za kaplana sta vmeščena č. g. novomašnika: Alojz Vojsk v št. II pod Turjakom, in Martin Kralj za II. v Gornji grad.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce na Igu: Iz Lesc č. g. fajm. 5 gl. — Preč. g. M. Hočevan 3 gl. — Iz Černuča po č. g. župniku 2 gl. 50 kr. — G. J. M. 1 gl. — Pn. g. stolni dekan J. Volc 10 gl. — †† 5 gl. — Po č. g. fajm. Ign. Vrančiču 4 gl.

Za pogorelce na Verhniki: Pn. g. stolni dekan J. Volc 10 gl. — Preč. g. M. Hočevan 3 gl. — Iz Lesc po č. g. župniku 5 gl. — †† 5 gl. — Iz Zagradca po č. g. župn. I. Vrančiču 4 gl. — G. J. M. 1 gl. — Č. g. V. O. 50 kr.

Za pogorelce v Terzinu: Pn. gosp. stolni dekan J. Volc 5 gl. — Neka gospa v Ljubljani 10 gl. — Po č. g. župniku iz Lesc 2 gl. — †† 5 gl. — Po č. g. župniku Ig. Vrančiču 4 gl. — Č. g. V. O. 1 gl.

Za pogorelce v Zagradcu v Žalinski fari: Iz Černuča po č. g. župniku 2 gl. 50 kr. — Po č. g. župniku Ig. Vrančiču 4 gl.

Za katol. pogorelo cerkev v Sarajevu v Bosni: Pn. g. stolni dekan J. Volc 10 gl. — Reza Pirc 2 gl. — Neka gospa v Ljubljani 10 gl. — A. Š. 20 kr. — Z Gorjan 3 gl. — Gosp. J. M. 3 gl. — G. T. Pirnat 2 gl. — Dve dobrotnici 2 gl. — Pn. g. Fr. K. kan. 10 gl. — Neimen. po kan. g. P. U. 1 gl. — Neimenovan 1 gl. — G. Silvester v Vipavi 1 gold. — Č. g. Jož. Merzel 4 gl. — Č. g. V. O. 1 gl.

Za pogorelce v Sarajevu: Neimenovan 1 gl. — G. Silvester 1 gl. — Č. g. V. O. 50 kr.

Za cerkev M. B. v Suši: Neimenovana 1 gold. — M. Z. iz Terž. 50 kr.

Za cerkev v bohinski Bistrici: Pn. st. dekan g. J. Volc 10 gl.

Za sv. Očeta: Neim. po č. g. Rozmanu 1 gl. — Z Loma pri sv. Katarini 3 gl. — A. Š. 1 st. dvaja. — Z Gorjan 3 gl. — M. Z. iz Terž. 50 kr. — Č. g. Jož. Merzel 5 gl.

Za Ratisbona v Jeruzalemu: Neim. 50 kr.

Za afrikanski misijon: Neimen. po g. J. Porentu 1 gl. — Z Gorjan 2 gl. — Iz Teržica: L. K. M. in P. M. 3 gl. — Gnja. U. Škedelj 1 gl. — Iz Terž. M. Z. 25 kr.

Za misijon v Adrianopolu: Š. J. 2 gl.

Za amerikanski misijon: Z Gorjan 1 gl.

Za Sveto deželo: Z Gorjan 1 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Leskovca po č. g. Fr. Jarcu 3 gl. — A. Š. 1 st. dvajset. — M. Z. iz Terž. 25 kr. — Po č. g. A. Žlogarji 1 gold., med tem C. Simončič 30 kr.

Pogovori s gg. dopisovalci.

G. K. P—h v B.: Ako morete poslati pesmico v slov. jeziku in pravilno, potem bode se zgodilo.